

Arrest

nr. 279 357 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2013 dient verzoekster, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op studies in België. Op 25 oktober 2013 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 1 oktober 2014 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekster verlengd tot 30 september 2015.
Op 18 mei 2018 huwt verzoekster te Schaarbeek met de heer D.M.A., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 19 juli 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 15 oktober 2018 wordt de A-kaart van verzoekster als student aan een privé-onderwijsinstelling niet meer verlengd. Verzoekster valt terug op de procedure gezinshereniging.

Op 17 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt deze beslissing op 26 april 2019 met arrest nr. 220 414.

Op 31 oktober 2019, met kennisgeving op 13 november 2019, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad vernietigt deze beslissing op 9 februari 2021 met arrest nr. 248 809.

Op 6 augustus 2021, met kennisgeving op 9 augustus 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met arrest nr. 265 512 van 14 december 2021 vernietigt de Raad deze beslissing.

Bij vonnis van 12 april 2021 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel – familierechtbank werd het huwelijk tussen verzoekende partij en de haar voorgehouden echtgenoot D. M. A. nietig verklaard omdat het eerste huwelijk van hem met A. D., gesloten te Conakry op 23 juni 2012, nog niet was ontbonden. Zij tekenden hiertegen geen hoger beroep aan. Dit vonnis heeft aldus kracht van gewijsde.

Op 22 april 2022, met kennisgeving op 9 juni 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19 07 2018 werd ingediend door:

<i>Naam: S.</i>	<i>Nationaliteit: Burkina Faso</i>	<i>Geboorteplaats Bobc-Dioulasso</i>
<i>Voorna(a)m(en). F.</i>	<i>Geboortedatum. X</i>	<i>RR (...)</i>
<i>Verblijvende te (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, D. M. A. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 12 1980.

Artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2. eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 12. 1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd. 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt: ..."

Er werden betreffende deze aanvraag reeds eerder -beslissingen genomen, deze werden evenwel allen vernietigd door de RvV Heden dient daarom een nieuwe beslissing genomen te worden betreffende de aanvraag van 19 07 2018.

Overwegende dat er voor het bewijs van de verwantschap een huwelijksakte met DABS-nr 2017-0008 (...) werd voorgelegd, opgemaakt te Schaarbeek op 18 05.2018;

Overwegende dat rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot en het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt immers dat men geen tweede huwelijk mag aangaan vóór de ontbinding van het eerste).

Overwegende dat ten gevolge daarvan op 12.04.2021 de nietigverklaring van voormeld huwelijk werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg - Familierechtbank te Brussel, en dat blijkens de informatie aangeleverd door het parket er geen beroep werd aangetekend tegen dit vonnis;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg met als gezinslid van een Belg/Unieburger kan worden beschouwd, wordt onderhavige aanvraag geweigerd

Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven (arr. RW, nr. 189055, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het met kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven met heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Bij gebrek aan verwantschap kan geen toepassing gemaakt worden van art 40ter en 40bis, §2, 1° Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

Op 8 juni 2022 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van 23 april 2021 onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Aan de verzoekende partij wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). De verzoekende partij diende hiertegen beroep in bij de (Franstalige) Raad, gekend onder rolnummer RvV 278 727.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat het geheel van de elementen niet in acht zijn genomen, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Violation de l'articles 62 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, Terreur manifeste d'appréciation, du principe suivant lequel l'Office des étrangers doit prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, de l'article 8 de la CEDH.

La requérante estime la motivation de la décision prise à son égard constitue une ingérence totalement disproportionnée dans sa vie privée et familiale.

En effet, l'Office des étrangers a pris dans ce dossier plusieurs décisions de refus de séjour sur base de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980, systématiquement annulées par le Conseil du contentieux des étrangers.

Entre-temps, la requérante est restée sous annexe 35, et a travaillé légalement en Belgique. Tous les éléments figurent au dossier administratif, puisque la requérante a introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 (voir pièce 2).

Aujourd'hui, la requérante travaille dans le cadre d'un CDI, avec un poste de manager à la Maison D.

A tout le moins, l'Office des étrangers qui prétend que la décision ne viole pas l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, devait à tout le moins montrer, fusse de manière formelle, avoir pris ces éléments en considération.

La motivation de la décision est d'autant plus inadéquate que l'Office des étrangers estime que le fait que Madame partage la même adresse que Monsieur n'est pas une preuve de « vie familiale ».

Or la requérante :

- est mariée depuis le 18.05.2018 à Monsieur D., avec qui elle cohabite toujours et avec qui il existe un lien de dépendance au sens de l'article 8 de la CEDH.

Partant, l'Office des étrangers ne peut prétendre avoir procédé à un examen de la situation conformément à l'article 8 de la CEDH : il existe bien entre Monsieur D. et Madame S. des éléments supplémentaires de dépendance tout autre que les liens affectifs normaux (Ezzouhdi c. France, n° 47160/99, 13 février 2001, §34 ; Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc), n°6/26.354 du 06/05/2004 AVCI contre Belgique).

Madame S., qui a perdu son statut étudiant, suite à son mariage, qui a multiplié les efforts d'intégration depuis près de 10 ans en Belgique, et a coupé tous les liens avec son pays d'origine, se trouve bien dans une situation de dépendance réelle à l'égard de Monsieur D., de nature à démontrer dans ce chef l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Partant, le moyen est fondé."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels: de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.). De bestreden beslissing legt uit dat de referentiepersoon (waarvan was voorgehouden haar echtgenoot te zijn) niet uit de echt was gescheiden op het ogenblik dat de verzoekende partij met de referentiepersoon huwde. Volgens de bestreden beslissing waren de referentiepersoon en zijn eerdere echtgenote A.D. niet uit de echt gescheiden. De bestreden beslissing wijst erop dat de familierechtbank te Brussel het huwelijk tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij bij vonnis van 12 april 2021 vernietigde.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de redenen begrijpt en bekritiseert. Het normdoel van de formele motiveringsplicht, vervat in voormelde bepalingen, is bereikt.

2.3. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt en levert inhoudelijke kritiek. Zij voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij geschonden acht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Voormelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de volgende bepalingen:

Artikel 147 van het B.W., waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, stelt:

“Men mag geen tweede huwelijk aangaan voor de ontbinding van het eerste.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;(…)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende :

“§ 1.

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

(…)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;(…)”

2.4. De verzoekende partij diende *in casu* een gezinsherenigingsaanvraag in de hoedanigheid van een echtgenoot van een Unieburger (Belg) in. De verzoekende partij betwist niet dat haar afgesloten huwelijk op 18 mei 2018 (te Schaarbeek) met de referentiepersoon bij vonnis van 12 april 2021 van de familierechtbank te Brussel werd vernietigd. Deze feiten vinden steun in het administratief dossier.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij in toepassing van hoger geciteerde bepalingen een gunstig resultaat kon verwachten voor haar ingediende gezinsherenigingsaanvraag. Zij beantwoordt niet aan het bepaalde in artikel 40bis, § 2, 2°, d), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt correct dat artikel 147 van het B.W. toepassing vindt. Ingevolge deze bepaling kon de referentiepersoon geen huwelijk aangaan met de verzoekende partij omdat zijn vorig huwelijk niet ontbonden is, minstens is dat niet aangetoond. Het vonnis ter vernietiging van het huwelijk van de verzoekende partij heeft kracht van gewijsde. Het huwelijk van de verzoekende partij wordt geacht nooit te hebben bestaan en de verzoekende partij kan uit haar huwelijk geen rechten putten.

Het gegeven dat de verzoekende partij tewerkgesteld is, doet aan het voorgaande geen afbreuk en zal moeten beoordeeld worden in het kader van haar hangende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan op grond van welke artikel inzake de gezinshereniging dit element een invloed heeft.

In de mate dat de verzoekende partij oppert dat haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wel degelijk bestaat nu zij jaren de referentiepersoon als partner heeft, wijst de Raad erop dat ook bij een gezinsherenigingsaanvraag ingevolge partnerschap de partner ongehuwd moet zijn, wat *in casu* niet is aangetoond.

De Raad merkt in eerste instantie op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 8 van het EVRM verplicht het bestuur een onderzoek te verrichten naar het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Artikel 8 van het EVRM houdt geen motiveringsplicht in.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het bestuur geen onderzoek zou hebben verricht over de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Op dat ogenblik toonde de verzoekende partij geenszins aan dat het huwelijk werd afgesloten toen de referentiepersoon al gescheiden was. De bestreden beslissing kon dus juist oordelen dat de referentiepersoon met de verzoekende partij niet kon huwen als deze nog niet gescheiden was van zijn voormalige echtgenote. Dit gaat in tegen de openbare orde conform artikel 147 van het B.W.

Aldus maakte de verzoekende partij geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven waar.

Voorts acht de Raad het motief in de bestreden beslissing, dat stelt: *“Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven (arr. RW, nr. 189055, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het met kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven met heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).* niet kennelijk onredelijk. Louter samenleven op één adres is niet afdoende om een daadwerkelijk gezinsleven aan te tonen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij moet aantonen dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft. De bestreden beslissing oordeelt correct dat het samenleven op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie is.

De verwerende partij merkt hieromtrent correct op in haar nota met opmerkingen:

“Aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat verzoeksters huwelijk nietig verklaard is, kan zij zich hierop ook niet meer beroepen om verblijfsrecht te verwerven. Het huwelijk wordt geacht nooit bestaan te hebben.

Waar zij stelt van de Heer M. A. D. afhankelijk te zijn, toont zij dit niet aan met een begin van bewijs en beperkt zich tot een volledig ongestaafd betoog.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de aard van de gezinsband, met de duur van verzoeksters verblijf in het Rijk en met de eerder genomen en vernietigde beslissingen aangaande haar verblijfsaanvraag. Er wordt eveneens gesteld, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het op hetzelfde adres woonachtig zijn niet beschouwd kan worden als een bewijs van gezinsleven.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.”

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat haar samenleven met de referentiepersoon een gezinsleven vormt, wijst de Raad erop dat ook bij een gezinsherenigingsaanvraag ingevolge partnerschap de partner geen vorm van bigamie mag plegen, zoals *in casu*.

Voorts kan verwezen worden naar de synthesesnota van 19 mei 2022, opgesteld voor het nemen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon niet op de hoogte werd gesteld dat hij nog gehuwd was op het ogenblik van hun huwelijk en waarin rekening werd gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij, de gepleegde bigamie, het vernietigd huwelijk, haar werk in België, haar integratie. En ten overvloede naar het verhoor van de verzoekende partij door de politie op 10 maart 2020 in het kader van de nietigverklaring van het huwelijk. Zij verklaarde op dat ogenblik wat afstand te nemen van haar (voorgehouden) echtgenoot omdat zij gechoqueerd was door de situatie.

Voorts legt de verzoekende partij evenmin voldoende concreet uit welke elementen, buiten het samenleven, erop wijzen dat er een daadwerkelijke en effectief beleefd gezinsleven bestaat. Zij maakt gewag van bijkomende “reële” afhankelijkheidselementen maar laat na deze *in concreto* te preciseren.

De verzoekende partij voegt bij haar stukken een kopie van haar ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit stelt de vraag naar het actueel belang bij haar grief. Wat dit punt betreft, wijst de Raad er nog op dat (weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing) op 8 juni 2022 de verwerende partij de beslissing nam om de aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren en in dit kader ook een onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM voerde. In deze beslissing wordt gesteld:

“La requérante s’est mariée, alors qu’elle était en séjour légal, avec Monsieur D. M. A., né à Conakry (Guinée) le 02.12.1984, de nationalité belge, en date du 18.05.2018. Le Parquet du Procureur du Roi a lancé une procédure d’annulation de mariage car Monsieur était marié au pays et la bigamie relève de l’ordre public. Le mariage a été annulé suite à un jugement du Tribunal de la Famille de Bruxelles du 12.04.2021.

Madame déclare qu’elle savait qu’il était le père d’un enfant mais ignorait qu’il était déjà marié. La commune ignorait également qu’il était marié sans quoi le mariage n’aurait pas pu être célébré. L’Office des Etrangers convient du fait qu’il s’agit d’une situation malencontreuse. Cependant, l’Office des Etrangers ne peut nullement être tenu pour responsable de cet état de fait. Ajoutons que la requérante n’apporte aucun élément probant, ni un tant soit peu circonstancié prouvant qu’il lui serait impossible ou difficile de retourner temporairement au pays d’origine en vue d’y lever l’autorisation de séjour requise pour la Belgique. La circonstance exceptionnelle n’est pas établie.

Madame est en possession d’un contrat de travail CDI conclu avec la « B. D. » le 31.12.2019 et y travaille depuis juillet 2019. Elle y travaille comme assistante manager et déclare être sur le point de signer un contrat de manager. Elle indique occuper un poste à responsabilité. Elle y a travaillé légalement étant sous annexe 35. Elle apporte des fiches de paie à l’appui de ses dires. Notons que pour que l’existence d’un contrat de travail puisse constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l’article 9bis de la loi du 15.12.1980, il faut que ce contrat ait été conclu régulièrement et conformément à une autorisation de travail délivrée régulièrement par l’autorité compétente (C.E, 6 déc.2002, n° 113.416). Or, en l’espèce, actuellement, la requérante n’est pas en possession d’une autorisation de travail et n’est donc pas autorisée à exercer une quelconque activité lucrative. De plus, le fait d’avoir une promesse d’embauche,

la conclusion d'un contrat de travail ou encore l'exercice d'une activité professionnelle n'est pas un élément révélateur d'une impossibilité ou une difficulté quelconque de rentrer dans le pays d'origine afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour et ne peut dès lors constituer une circonstance exceptionnelle.

La requérante invoque la longueur de son séjour en Belgique depuis 2013 ainsi que son intégration sur le territoire attestée par des lettres de soutien d'amis, de connaissances, d'employeurs, le suivi d'études: 2013-2015 : master en sciences de gestion ; 2015-2016 : spécialisation en expertise comptable et fiscale et master en gestion de projets et 2017-2018 : DESS complémentaire, le fait d'avoir travaillé comme étudiante en parallèle de ses études à W., B., A., son contrat de travail, son investissement au niveau associatif, notamment dans la lutte contre les violences faites aux femmes, et plus précisément l'excision, au sein des asbl A. et L. P., son ambition de créer une entreprise qui serait au service des gens, le suivi de plusieurs formations de développement personnel. Rappelons que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger. L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., 26 nov. 2002, n°112.863). Le Conseil du Contentieux des Etrangers considère que « quant à l'intégration du requérant dans le Royaume, (...) il s'agit d'un élément tendant à prouver tout au plus la volonté de la partie requérante de séjourner sur le territoire belge, mais non une impossibilité ou une difficulté quelconque de rentrer dans son pays d'origine afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour. » (CCE arrêt 161213 du 02/02/2016, CCE arrêt n°159783 du 13/01/2016, CCE arrêt 158892 du 15/12/2015). Le fait d'avoir développé des attaches sociales et affectives durables sur le territoire belge est la situation normale de toute personne dont le séjour dans un pays s'est prolongé, et ne présente pas un caractère exceptionnel. Il en résulte que la longueur du séjour et l'intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles car ces éléments n'empêchent pas la réalisation d'un ou de plusieurs départs temporaires à l'étranger pour obtenir l'autorisation de séjour (C.E., 24 octobre 2001, n° 100.223 ; C.C.E., 22 février 2010, n° 39.028).

Madame invoque le respect de sa vie privée et familiale au moyen de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Elle ne déclare cependant pas avoir de la famille en Belgique et n'apporte aucune preuve qu'elle aurait de la famille en Belgique. Quand bien même, notons que le fait d'avoir de la famille en Belgique ne garantit pas en tant que tel le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante. Notons qu'un retour au Burkina Faso, en vue de lever les autorisations requises pour permettre son séjour en Belgique, ne constitue pas une violation de cet article de par son caractère temporaire. Ajoutons que l'existence d'attaches familiales et affectives en Belgique ne dispense pas de l'obligation d'introduire sa demande de séjour dans son pays d'origine et ne saurait empêcher la requérante de retourner dans son pays pour la faire (C.E., 27 mai 2003, n° 120.020). De plus, une séparation temporaire de la requérante d'avec ses attaches en Belgique ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans son droit à la vie familiale et privée.

Un retour temporaire vers le Burkina Faso, en vue de lever les autorisations pour permettre son séjour en Belgique, n'implique pas une rupture des liens familiaux et privés de la requérante, mais lui impose seulement une séparation d'une durée limitée en vue de régulariser sa situation. Cette obligation n'emporte pas une rupture des relations privées et familiales, mais seulement un éloignement temporaire, ce qui en soi, n'est pas un préjudice grave et difficilement réparable (Tribunal de Première Instance de Bruxelles, Audience Publique des Référéés du 18/06/2001, n°2001/536/C du rôle des Référéés ; Conseil d'Etat arrêt n° 133485 du 02/07/2004).

Observons en outre que les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (Ezzouhdi c.France, n° 47160/99, 13 février 2001, § 34 ; Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc), n° 31519/96, 7 novembre 2000 ; Cour Européenne des Droits de l'Homme arrêt n°6/26.354 du 06/05/2004 AVCI contre Belgique). Notons que la requérante reste en défaut d'établir qu'elle se trouve dans une situation de dépendance réelle à l'égard de sa famille, de nature à démontrer dans son chef l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, et ce, dans la mesure où elle ne démontre pas avoir de la famille en Belgique. Notons qu'il a déjà été jugé par le Conseil du Contentieux des Etrangers qu'en imposant aux étrangers, dont le séjour est devenu illégal de leur propre fait, de retourner dans leur pays d'origine pour y demander, auprès du poste diplomatique compétent, l'autorisation requise pour être admis sur le territoire belge, le législateur entend éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée. Rien ne permet de soutenir que cette obligation

serait disproportionnée par rapport à l'ingérence qu'elle pourrait constituer dans la vie privée et familiale de la requérante, et qui trouve d'ailleurs son origine dans son propre comportement (...)

(CCE, arrêt n° 36.958 du 13.01.2010). Mentionnons aussi que la loi n'interdit pas de courts séjours en Belgique durant l'instruction de la demande (C.E., 22 août 2001, n° 98.462). Soulignons encore que Madame peut utiliser les moyens de communication actuels afin de garder un contact étroit avec ses amis. La circonstance exceptionnelle n'est pas établie.

L'intéressée mentionne qu'elle n'a plus aucune attache au pays d'origine. Notons qu'elle n'avance aucun élément pour démontrer son allégation qui permettrait de penser qu'elle serait dans l'impossibilité ou la difficulté de regagner temporairement le Burkina Faso. D'autant plus que majeure, elle ne démontre pas qu'elle ne pourrait raisonnablement se prendre en charge temporairement ou qu'elle ne pourrait se faire aider et/ou héberger par de la famille ou des amis ou encore obtenir de l'aide au niveau du pays (association ou autre). Or, rappelons qu'il incombe à la requérante d'étayer son argumentation (C.E. du 13 juil.2001 n° 97.866). Notons que la requérante n'est pas dispensée d'introduire sa demande comme tous les ressortissants burkinabés et de se conformer à la législation en vigueur en matière d'accès au territoire belge, d'autant plus qu'elle ne démontre pas en quoi sa situation l'empêcherait de procéder comme ses concitoyens. Ajoutons encore que même si dans certains cas il peut être difficile de lever les autorisations nécessaires, cela n'empêche pas qu'un étranger mette tout en œuvre afin de se procurer les autorisations nécessaires à son séjour auprès des autorités compétentes en la matière. La circonstance exceptionnelle n'est pas établie.(...)"

De verzoekende partij tekende beroep aan tegen deze beslissing, zaak die nog hangende is bij de Raad (zie *supra*). De Raad zal ter gelegenheid van de behandeling van dit beroep moeten oordelen of artikel 8 van het EVRM geschonden is nu de schending van deze bepaling ook wordt aangevoerd in die zaak.

Bovendien: De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn (naar analogie zoals bijvoorbeeld de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken). Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). De Raad acht dit eens temeer van toepassing indien bigamie werd gepleegd. Het louter poneren ter terechtzitting dat er nog affectieve banden bestaan en een samenwoning, toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan in een geval waar bigamie wordt gepleegd.

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te voeren gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen. Wat haar privéleven betreft, legt zij de redenen waarom dit privéleven geschonden zou zijn in het middel niet voldoende uit.

2.5. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN